

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 741/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Vestenickou, Ševčenkova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 27/2015 a jeho uznesením z 10. júna 2015, ako aj postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 23 T 182/2013 a jeho rozsudkom zo 4. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Vestenickou, Ševčenkova 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 27/2015 a jeho uznesením z 10. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ako aj postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 T 182/2013 a jeho rozsudkom zo 4. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 23 T 182/2013 zo 4. novembra 2014 uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví, za čo mu bol podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov a zároveň mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 3 059 €.

Skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, sa dopustil tým, že *„dňa 10. 5. 2013 v čase okolo 23.55 hod. v obci [REDAKOVANÉ], pred vchodom do pohostinstva [REDAKOVANÉ], bezdôvodne vyzval [REDAKOVANÉ]... na férovú bitku, následne sa títo najskôr začali vzájomne naťahovať, potom sa začali spolu biť, pričom [REDAKOVANÉ] namiesto férového boja s [REDAKOVANÉ], začal tohto opakovane bodat' nožom s čepel'ou cca 10 cm, čím svojím konaním spôsobil [REDAKOVANÉ]... zranenia a to reznú ranu v ľavej slabine o dĺžke 3 cm prenikajúcu cez kožu s poškodením kožnej vetvy stehenného svalu, reznú ranku na ľavom pleci, reznú ranu brušnej steny napravo od pupka o dĺžke 10 cm, z ktorej vyčnievali kľučky tenkého čreva a okružia, pričom rana prenikla cez dutinu brušnú na zadný list pobrušnice do priestoru za dutinu brušnú a poranila dolnú dutú žilu a ťažký šok z masívneho krvácania v množstve 3800 – 4000 ml krvi, pričom podľa znalca je predmetného zranenia potrebné kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví, jednalo sa o poranenie pre život dôležitého orgánu, v dôsledku masívneho krvácania bol poškodený ohrozený na živote a poškodený bol obmedzený na obvyklom spôsobe života po dobu 7 týždňov“.*

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 27/2015 z 10. júna 2015 tak, že odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

V napadnutom uznesení krajský súd vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozsudku okrem iného uvádza:

„V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd veľmi podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Záverov okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, ktoré sa týkajú výroku o vine a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si odvolací súd v celom rozsahu osvojuje a v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.“

Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o vine doplňujúco uvádza:

„Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] nepoprel kontakt s poškodeným, pričom poukázal na konanie poškodeného s tým, že nožík pri sebe nemal, keď sa strhla šarvátka. Poškodený [REDAKOVANÉ] uviedol, že počas súboja s obžalovaným nevidel obžalovaného vytiahnuť nožík alebo nejaký iný predmet.

K začiatku incidentu uviedol, že obžalovaný si vyzliekol tričko, začal ho urážať a vyzýval ho na férovku. Pristúpil k nemu, začali sa trhať a udierať. Keď od obžalovaného odstúpil, tak zistil, že mu trčia črevá, ako to zbadal, prišlo mu strašne zle a ďalej si už nič nepamätá. V ten deň nemal incident so žiadnou inou osobou, a teda žiadna iná osoba mu tieto zranenia nemohla spôsobiť. Pred bitkou zranený nebol. Potvrdil, že videl, že obžalovaný mal nôž vo vnútri položený na bare. Svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal, že mal

vedomost', že vonku došlo k nejakej potýčke, prišiel za ním niekto, že vonku sa trhajú, preto išiel von aj on, videl poškodeného a obžalovaného. Keď vyšiel von, už sa bili.

Obžalovaný si dal dole tričko a vyzýval [REDACTED] na férovku. Chceli ich rozdeliť, bol tam ešte obžalovaného kamarát, ktorý [REDACTED] ťahal. Svedok ho chytil a zhodil na zem. Keď sa postavil už videl [REDACTED] ktorý si držal črevá v ruke. Zavolať záchranku, obžalovaný stál pri smetiakoch a smial sa. Priamo ako obžalovaný spôsobil zranenie to nevidel. Videl iba ako sa bili a hneď potom poškodeného ako mal črevá v ruke. Svedok [REDACTED] potvrdil, že obžalovaný mu ukazoval nožik, bol taký malý - vystrelovačka, keď bol zatvorený mohol mať tak do 10 cm. Čepel' nevie uviesť koľko mohla mať. Nôž mal z dôvodu, že obžalovaný robil taxikára a niečo sa mu stalo, niekto ho zozadu napadol, a preto ten nožik nosil so sebou. Nevidel obžalovaného, že by si vyzliekal tričko a vyzýval [REDACTED] na férovku. Nevidel ani bitku. Svedkyňa [REDACTED], priateľka obžalovaného, popisovala konflikt s [REDACTED] pričom počula krik, že [REDACTED] leží na zemi a počula, že niekto kričí, že to bol ten [REDACTED] preto obžalovaný sa asi zľakol a utekal preč. Ona jediná poškodenému pomohla, videla, že mu nikto iný nepomáha.

Vedela, že obžalovaný má nôž. Videla, že tento mal položený na bare, mal tam položenú peňaženku a asi aj telefón. Nožik sa potom stratil. Obžalovaný pri konflikte nemal nožik ani žiadny ostrý predmet.

Svedok [REDACTED] potvrdil, že [REDACTED] s obžalovaným mali nejaký spor. Sáčali sa, začala medzi nimi bitka. Táto prebiehala postojáčky, udierali sa. [REDACTED] si zdvihol tričko, zbadal, že mu trčia črevá, spadol na zem, niekto volal záchranku. [REDACTED] s inou osobou tam nijaký problém ani konflikt nemal. Obžalovanému videl niečo v ruke ligotavé.

Videl ako ušiel do lesa. Svedkyňa [REDACTED] videla ako [REDACTED] padol na zem a videli ako mu trčia črevá, volali mu záchranku. Obžalovaného videla pri smetných košoch, držal v ruke nožik, s týmto sa hral, vedela, že obžalovaný potom ušiel do lesa.

Svedok [REDACTED] rovnako potvrdil konflikt s obžalovaným [REDACTED] s tým, že následne išiel do krčmy a o chvíľku niekto prišiel s tým, že je zle, že [REDACTED] niekto pichol. Videl [REDACTED] ležať na zemi. Obžalovaný tam ešte bol, niečo vrazil a potom odišiel. Videl ho pri smetnom koši, mal niečo v ruke, myslí si, že to bol nôž. Potom utiekol do lesa.

Svedkyňa [REDACTED] priamo konflikt nevidela, avšak vedela, že niekto dobehol do krčmy a povedal, že [REDACTED] niekto bodol. Keď vybehla, videla ako sa [REDACTED]

hádal pri smetiakoch s priateľkou. Nastal chaos. [REDACTED] priateľka sa vrátila a pomáhala

[REDACTED] sa nachvilku vrátil ku priateľke, stál nad ňou, keď už držala [REDACTED] brucho. Ako došlo k pichnutiu nevidela. Voľakto vykrikoval, že ho pichol ten z [REDACTED]. Svedok [REDACTED] konflikt priamo nevidel. Ako došlo k zraneniu tiež nevidel. Nevidel ani žiadny nôž alebo inú zbraň. Vedel však, že niekto prišiel povedať, že je tam niekto dopichaný. Svedkyňa [REDACTED] uviedla, že videla ako sa [REDACTED] hádal s [REDACTED]. [REDACTED] išla za svojim priateľom a ona išla za [REDACTED]. [REDACTED] sa s [REDACTED] šklbal. Nevidela, že by došlo k fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a [REDACTED]. Videla ako [REDACTED] stál a držal si ranu. Ako došlo k zraneniu však uviesť nevedela.

Svedkyňa [REDACTED] videla poškodeného len ležať na zemi. Svedok [REDACTED] potvrdil konflikt medzi obžalovaným a poškodeným s tým, že videl ako sa bili, [REDACTED] dával obžalovanému rany pästou do hlavy. Obžalovaný zase zospodu s nožikom. Pri tej bitke nožik nevidel. Potom si [REDACTED] vyhrnul tričko, mal vonku črevá. Obžalovaný prišiel nad neho, ešte sa zasmial, v ruke mal nôž. Zároveň na to hneď ušiel. Okresný súd vypočul aj príslušníkov polície, ktorí opísali miesto činu, ako aj okolnosti za akých našli obžalovaného s tým, že keď hľadali obžalovaného, vošli do dvora [REDACTED] tam našli pohodené botasky, [REDACTED] povedal, že sú to [REDACTED] botasky, pričom jeho topánky zmizli.

Príslušník polície [REDACTED] prehľadával okolie a podozrivého našiel sedieť pri ceste na zemi pri múriky plota, kde bol stĺp verejného osvetlenia. Nôž hľadali aj detektorom kovov, avšak tento nenašli. Nevedeli kadiaľ podozrivý chodil.

Z takto vykonaného dokazovania možno jednoznačne ustáliť, že v predmetný deň a v čase, kedy malo dôjsť ku skutku jediný kto mal medzi sebou priamy konflikt s poškodeným [REDACTED] bol práve obžalovaný [REDACTED]. V tomto smere ani jedna z vyššie uvedených výpovedí si neodporuje. Nikto zo svedkov neuviedol, že by [REDACTED] napadol ktokoľvek iný a nikto zo svedkov nevypovedal, že by niekto iný okrem [REDACTED] mal na danom mieste nôž. Obžalovaný je priamo usvedčovaný svedkami [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. Krajský súd nemá ani najmenšiu pochybnosť o tom, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný je páchatelom skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

Žiadna z vyššie uvedených výpovedí nie je v zjavnom rozpore s inou výpoveďou svedka a tieto výpovede sa navzájom dopĺňajú a usvedčujú obžalovaného.“

Vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení ďalej uvádza:

„Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného smerujúce k existencii zbrane, tu krajský súd uvádza, že všetci svedkovia zhodne vypovedali, že jediný kto v ten večer mal pri sebe zbraň v podobe nožika bol práve obžalovaný. Navyše to dosvedčuje aj sám obžalovaný, ktorý opísal, že tento nožik ukazoval spolusediacim pri stole. Pokiaľ obhajoba v podanom odvolaní poukazuje na dve skupiny dôkazov, krajský súd sa s týmto nestotožňuje. Aj keby poškodený a jeho kamaráti boli osoby, ktoré vyvolávajú konflikty a pokiaľ svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala, že ju udrel svedok [REDAKOVANÉ] a obžalovaný bol tiež [REDAKOVANÉ] napadnutý, tieto tvrdenia môžu byť pravdivé, avšak nevylučujú tú skutočnosť, že obžalovaný mal s poškodeným konflikt a z výpovedí ďalších svedkov vyplýva, že bol to práve konflikt medzi nimi, po ktorom zostal poškodený zranený nožom. Pokiaľ by súd tvrdil niečo iné, boli by to špekulácie. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že poškodený bol zranený nožom po kontakte s obžalovaným. Pokiaľ ide o samotný nôž a námietky obhajoby, že tento nebol nájdený, tak na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné poukázať, že je zrejmé, že obžalovaný utiekol do neďalekého lesa. Ak obhajoba namieta, že nôž mohol byť za pomoci policajnej techniky nájdený, tak k tomu je potrebné poukázať na výpovede príslušníkov polície, ktorí nôž skutočne aj hľadali, avšak nie je možné vylúčiť, že tento nôž obžalovaný odhodil kdekoľvek do lesa. Je však treba poukázať na to, že napriek tomu, že nôž nebol nájdený, z výpovedí svedkov aj samotného obžalovaného je daný jednoznačný záver, že poranenie bolo spôsobené nožom a tento bol videný práve u obžalovaného [REDAKOVANÉ]

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, ani s týmito sa krajský súd nestotožnil. Je pravdou, že hodnotenie ťažkej ujmy na zdraví je otázkou právnou. Definícia ťažkej ujmy na zdraví vyplýva z ustanovenia § 123 ods. 3 Tr. zák. Znalec v znaleckom posudku ustálil zranenia, ktoré u poškodeného následkom konania obžalovaného vznikli, pričom objektívne bolo zistené, že rana prenikla cez dutinu brušnú na zadný list pobrušnice do priestoru za dutinu brušnú a poranila dolnú dutú žilu, pričom išlo o poranenie životne dôležitého orgánu, sprevádzané masívnym krvácaním. Pokiaľ je v skutkovej vete konštatovanie znalca,

nespôsobuje to nesprávnosť rozhodnutia, nakoľko záver o tom, že sa v danom prípade jedná o ťažkú ujmu na zdraví v konečnom dôsledku vyslovil súd.

Pokiaľ ide o námietky obhajoby, že poškodený nemohol stratiť 3800 - 4000 ml krvi, ale že sa v danom prípade jedná o zmes fyziologického roztoku a krvi, táto námietka rovnako nie je z hľadiska uznania viny relevantná. Podstatnou skutočnosťou je tá skutočnosť, že obžalovaný spôsobil poškodenému vyššie uvedené zranenia, ktoré samé osebe znamenali ohrozenie na živote a následkom - okrem iného - bol aj ťažký šok z masívneho krvácania. Je však nepodstatné, koľko ml krvi poškodený stratil.

Je zrejmé z odvolacích námietok obžalovaného, že tento sa dožaduje iného hodnotenia dôkazov. Na tomto mieste však krajský súd dáva do pozornosti, že ak súd vyhodnotí niektorý vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemôže to byť dôvodom pre zmenu rozsudku. V tomto smere krajský súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR nepatrí právo účastníka (strany konania) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ani povinnosť súdu vykonať účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto dôkazy následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Odvolací súd nezistil pochybenie pri hodnotení dôkazov okresným súdom a pokiaľ obžalovaný s takýmto hodnotením nesúhlasí, nespôsobuje to chybnosť rozhodnutia okresného súdu. Tento logicky a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine. S týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Okresný súd rozhodol správne a zákonne a tomuto rozhodnutiu krajský súd nemá čo vytknúť.“

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namieta skutkové závery napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ako aj nesprávne hodnotenie dôkazov.

V konkrétnostiach sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že nikto zo svedkov nevidel a nepotvrdil, že bodné zranenia poškodenému spôsobil on. Za kľúčovú skutočnosť sťažovateľ považuje fakt, že bodná zbraň – nôž, ktorou mal byť poškodený pobodaný, sa nikdy nenašla. Z tohto dôvodu ťažko možno hovoriť o dĺžke jeho čepele, jeho vlastnostiach a mechanizme vzniku zranení poškodeného. Podľa názoru sťažovateľa neexistuje jediný priamy dôkaz, ktorý by spájal jeho osobu s použitím zbrane a spôsobením bodných zranení poškodenému.

Sťažovateľ spochybňuje aj výpoveď svedka [REDACTED] ktorý je priateľom poškodeného a ktorý nevedel jednoznačne potvrdiť svoju skoršiu výpoveď, t. j. nevedel jednoznačne opísať priebeh skutku. Podľa sťažovateľa súdy neprihliadli na výpovede svedkov, z ktorých vyplývalo, že v čase, kedy ku skutku došlo, bolo na mieste prítomných viacero osôb, a teda bodné zranenia poškodenému mohla spôsobiť aj iná prítomná osoba. Vo veci konajúcim súdom sťažovateľ tiež vytýka, že sa nezaoberali hodnovernosťou výpovedí jednotlivých svedkov, napríklad svedok [REDACTED] bol v minulosti právoplatne odsúdený.

Sťažovateľ poukazuje aj na vyjadrenie znalca, že strata krvi poškodeného v objeme uvádzanom obžalobou nie je zlučiteľná so životom a pravdepodobne bola do uvedeného objemu zarátaná aj tekutina pochádzajúca z fyziologického roztoku. Sťažovateľ taktiež namieta, že nebolo možné skutok kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona, keďže nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Napokon sťažovateľ namieta výšku uloženého trestu, keďže „vzhľadom na jeho povahu, predošlý spôsob života, okolnosti skutku i bezúhonnosť“ považuje trest za neprimeraný.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami, a to konkrétne Rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 04. 11. 2014, sp. zn. 23 T/182/2013 ako porušovateľa v I. rade

a Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 06. 2015, č. k. 2 To/27/2015-424 ako porušovateľa v II. rade porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 04. 11. 2014, sp. zn. 23 T/182/2013 rovnako ako aj Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 06. 2015, č. k. 2 To/27/2015-424 sa zrušujú a vec sa vracia prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 EUR, ktoré mu je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 296,44 EUR, ktoré je povinný porušiteľ v I./II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 23 T 182/2013 a jeho rozsudkom zo 4. novembra 2014

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ mohol podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 2 To 27/2015 a jeho uznesením z 10. júna 2015

Vychádzajúc z charakteru námietok, ktoré uplatňuje sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či táto časť sťažnosti nie je zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri preskúmaní tejto časti sťažnosti ústavný súd, uplatňujúc svoje štandardné postupy, považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane

zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd tiež pripomína, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto právnym predpisom v posudzovanej veci je zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom.

Analyzujúc námietky vznesené sťažovateľom, ústavný súd konštatuje, že v zásade všetky sa týkajú zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, t. j. ide o námietky, s ktorými sa ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie zaoberá

len výnimočne, a to vtedy ak zistí, že pri dokazovaní došlo k extrémnym pochybeniam zo strany v napadnutej veci konajúceho všeobecného súdu.

Napriek uvedenému sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorého podstatné časti sú citované v časti I tohto uznesenia, ako aj obsahom napadnutého rozsudku okresného súdu. Vychádzal pritom zo svojho ustáleného názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Tento prístup bolo potrebné vo veci sťažovateľa uplatniť o to viac, že krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so skutkovými závermi krajského súdu a viackrát na nich poukázal.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za vhodné poukázať aj na relevantné časti napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorých sa vo vzťahu k dokazovaniu najmä uvádza:

«Vykonaným dokazovaním podľa záveru súdu bolo bez pochybností preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa dopustil skutku, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., keďže inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Ublížením na zdraví sa na účely Tr. zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Podľa ustálenej judikatúry sa za ublíženie na zdraví pokladá poškodenie zdravia vyžadujúce liečbu a prípadnú práceneschopnosť v trvaní minimálne okolo 7 dní. Podľa § 123 ods. 3, 4 Tr. zák. ťažkou ujmovou na zdraví sa na účely Tr. zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je o. i. poškodenie dôležitého orgánu a porucha zdravia trvajúca dlhší čas. Poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa rozumie porucha, ktorá si objektívne

vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Na podklade znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgia a traumatológia [REDAKOVANÉ] pod č. 59/2013 mal súd preukázané, že u poškodeného [REDAKOVANÉ] boli zistené nasledovné zranenia... Podľa znalca je predmetné zranenia potrebné kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví, jednalo sa o poranenie pre život dôležitého orgánu, v dôsledku masívneho krvácania bol poškodený ohrozený na živote. Poškodený musel byť hospitalizovaný po dobu 6 dní, podrobil sa operačnému zákroku, boli mu podávané opakovane transfúzie a infúzie. Počas 7 týždňov nemohol vykonávať činnosť spojenú s fyzickou záťažou. Liečba prebehla bez komplikácií a poranenia si vyžadovali práceneschopnosť po dobu 7 týždňov. Bodové ohodnotenie náhrady za bolesť znalec stanovil počtom 190 bodov. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku teda ujmu na zdraví poškodeného možno nepochybné z trestnoprávneho hľadiska vyhodnotiť ako ťažkú ujmu na zdraví. Súd ešte dodáva, že podľa výpovede súdneho znalca na hlavnom pojednávaní uvedená strata krvi u poškodeného v objeme 3,8 – 4 litra mohla byť stanovená až po operačnom zákroku a úkonoch s ním spojených (priebežné odsávanie krvi, vyplachovanie brušnej dutiny fyziologickým roztokom). ... V každom prípade sa jednalo o zranenie, ktoré ohrozovalo život poškodeného pokiaľ by nedošlo k urgentnému operačnému zákroku, jednalo sa o masívne krvácanie.

Obžalovaný sa ku spáchaniu činu nepriznal. Pred súdom urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že je nevinný a vo veci odoprel vypovedať. V prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného potvrdil, že v čase skutku sa nachádzal v pohostinstve [REDAKOVANÉ], pričom si pamätá, že tam došlo k veľkej bitke. Dostal vtedy od viacerých mužov údery rukami, možno aj nohami, lebo ležal na zemi. Bránil sa, ale nevie, či pri tom niekoho udrel. Potom odtiaľ utekal, stratil sa v lese, kde padol do potoka. Prišiel následne až ku domu [REDAKOVANÉ], kde našiel tenisky a potom išiel na ulicu a tam sedel až kým ho našli policajti. Je pravdou, že mal u seba malý vreckový nožik, otvárací o dĺžke do 10 cm. Tento vo vnútri pri bare ukazoval [REDAKOVANÉ] a ich priateľkám. Nevie, či si ho dal naspäť do vrečka alebo či tam zostal. Posledné čo si pamätá, že bol položený na bare. V čase skutku bol pod vplyvom alkoholu, predtým vypil asi pol litra borovičky.

K prečítanej výpovedi ešte doplnil, že nožik mal dĺžku čepele 7 cm, ale pri tej šarvátke nožik nemal, tento zostal asi pri bare.

Obž. [REDAKOVANÉ] je zo spáchania činu priamo usvedčovaný výpoveďami svedka poškodeného [REDAKOVANÉ] ako i svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Svedok poškodený [REDAKOVANÉ] pred súdom vypovedal, že do pohostinstva [REDAKOVANÉ] prišiel s kamarátmi [REDAKOVANÉ]. S obžalovaným prišiel do kontaktu najskôr vo vnútri, pri bare. Potom s ním išiel von pred pohostinstvo, s obžalovaným bol i jeden chalan z [REDAKOVANÉ] ktorého však nepoznal. Tam ku nim prišiel [REDAKOVANÉ] a títo sa začali s obžalovaným naťahovať. [REDAKOVANÉ] sa ale potom vrátil naspäť do krčmy, zavolať ho krčmár. Následne si obžalovaný vyzliekol tričko a začal ho vyzývať na „férovku“. Zo strany obžalovaného tam boli stále urážky a nadávky. Pamätá si, že s obžalovaným ku sebe pristúpili, chytili sa, začali sa trhať a udierať. Ako od obžalovaného odstúpil, tak zistil, že je dopichaný a trčia mu črevá. Keď to zbadal, prišlo mu strašne zle a ďalej si už nepamätá. Počas tohto súboja nevidel obžalovaného vytiahnuť nožik, prípadne nejaký iný predmet, ktorým ho zranil. Obžalovaný ho volal na „férovku“, takže to bral tak, že si dajú po hube. Nevedel, že obžalovaný má pri sebe nôž. Keby to vedel, tak sa k nemu ani nepriblíži. Je pravda, že mal vypité. Predtým doma vypil asi tri poldecáky a v krčme asi dva. On ani jeho kamaráti vtedy obžalovaného nepoznali, nakoľko tento bol cudzí. Svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že bol vnútri v pohostinstve, pričom niekto prišiel s tým, že vonku došlo k potýčke, že sa tam trhajú. Keď vyšiel von uvidel tam poškodeného a obžalovaného, ktorí sa už bili. Bolo tam viacej ľudí. Boli tam baby, ktoré ich najskôr rozdeľovali, obžalovaného odťahovali, nech idú preč. Obžalovaný si potom dal dole tričko a vyzýval [REDAKOVANÉ] na férovku. Chceli ich rozdeliť, pričom tam bol ešte obžalovaného kamarát [REDAKOVANÉ], ktorý [REDAKOVANÉ] ťahal. On si myslel, že [REDAKOVANÉ] chce obžalovanému pomôcť, tak ho chytil a zhodil na zem. Pri tej bitke boli obžalovaný a poškodený zakliesnení. [REDAKOVANÉ] udieral [REDAKOVANÉ] akoby zvrchu pästami do oblasti hlavy a [REDAKOVANÉ] udieral do oblasti brucha. Pri bitke bol ku nemu [REDAKOVANÉ] otočený chrbtom, takže on nevidel priamo ako mu obžalovaný spôsobil zranenie. Hneď potom však uvidel poškodeného ako mal črevá v ruke. Rovnako svedok [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si pamätá, že doviezol na [REDAKOVANÉ] vozidle Peugeot kamarátov [REDAKOVANÉ] pred [REDAKOVANÉ]. Zastavil na parkovisku, pričom on s [REDAKOVANÉ] zostali v aute. Po chvíli začala

pred krčmou strkanica medzi [REDACTED] a obžalovaným a potom s [REDACTED]. Na to spolu s [REDACTED] vystúpili z auta, pričom sa nachádzali od miesta konfliktu asi 10-15 metrov. Bili sa obžalovaný a poškodený, [REDACTED] dával obžalovanému rany päťou do hlavy, obžalovaný zase zospodu s nožikom. Neoddeľoval ich nikto, prestali sa biť sami. Potom si [REDACTED] vyhrnul tričko a mal vonku črevá. [REDACTED] išiel smerom ku nim, potom ho dávali na zem. Vtedy prišiel obžalovaný nad neho, ešte sa zasmial, v ruke mal nôž. Zároveň na to hneď ušiel. Svedok [REDACTED] potvrdil, že prišli do [REDACTED] spolu s [REDACTED], [REDACTED] a s [REDACTED]. [REDACTED] spolu s obžalovaným tam mali nejaký spor, začali sa sácať, čo sa odohrávalo vonku pred vchodom, kde je parkovisko. On s [REDACTED] sedeli najskôr v aute, teda pozeral sa odtiaľ. Vtedy ako sa tam začali naťahovať, tak vystúpil a išiel sa pozrieť. [REDACTED] s obžalovaným sa sácali, začala medzi nimi bitka, táto prebiehala po stojačky, udierali sa. [REDACTED] si potom zodvihol tričko a zbadal, že mu trčia črevá. Zrejme z toho dostal šok, spadol na zem. Obžalovaný ešte prišiel k [REDACTED] niečo mu povedal a odtiaľ ušiel do lesa. Svedkyňa [REDACTED] vypovedala, že si obžalovaného pamätá, nakoľko keď si bola pri bare kupovať kofolu, tak tento sa tam rozčuľoval, začal po nej kričať, že sa predbieha. Keď boli [REDACTED] a obžalovaný vonku, počula krik, tak zavolala [REDACTED], nech sa ide pozrieť čo sa tam deje. Potom keď vyšla von, tak videla ako obžalovaný kráča preč a [REDACTED] chytal zozadu Paťa [REDACTED] lebo tento padal na zem. Keď bol [REDACTED] na zemi, videla ako mu trčia črevá. Obžalovaného potom uvidela ako stál pri smetných košoch, pričom držal v ruke nožik a potom odtiaľ ušiel do lesa.»

Okresný súd vyhodnotil výpovede svedkov ako «vierohodné, nakoľko svedkovia vypovedali v podstatných skutkových okolnostiach rovnako ako v štádiu prípravného konania, pričom si nespomínali iba na podrobnejšie detaily, čo je s ohľadom na dlhší čas, ktorý uplynul od spáchania činu pochopiteľné. Jednotlivé výpovede sa pritom navzájom dopĺňajú, nie sú vo vzájomnom rozpore a sú navyše podporené ďalšími priamymi i nepriamymi dôkazmi, či už výpoveďami „nepriamych“ svedkov ako aj znaleckými posudkami znalca z odboru zdravotníctva, KEÚ PZ [REDACTED] a listinnými dôkazmi.

Spáchanie činu ďalej potvrdzujú výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], pričom títo svedkovia neboli priamo

prítomní pri fyzickom konflikte medzi obžalovaným a poškodeným. Svedok [REDACTED] [REDACTED] vypovedal, že prišiel do pohostinstva [REDACTED] s kamarátmi [REDACTED] [REDACTED]. Nespomína si, či bol s nimi aj [REDACTED] ale i tento v pohostinstve bol. Najskôr vonku začal konflikt s obžalovaným [REDACTED]. Pred krčmou vznikla nejaká hádka, je možné, že aj s ním, ale on sa s obžalovaným nepobil. Bližšie si už nepamätá, nevie o tom, že by sám na niekoho zaútočil alebo udrél nejakú ženu. Potom ho krčmár zavolať dnu na pivo, tak išiel. O chvíľu niekto prišiel s tým, že je zle, že [REDACTED] niekto pichol. Na to vyšiel von. Vonku bol chaos, bolo tam viac ľudí. [REDACTED] videl ležať na zemi, bolo pri ňom nejaké dievča. Táto mu pomáhala, tlačila mu črevá do vnútra. Videl tam aj obžalovaného, tento bol bez trička, smial sa a mal taký nepríčetný výraz. Spýtal sa [REDACTED] toto si chcel? Potom odišiel, pričom ho ešte videl pri smetnom koši. Mal niečo v ruke, myslí, že to bol nôž. Kričal chalanom, nech ho zdržia, aby neušiel, on sa však rozbehol do krovia a viac ho nevidel. Svedkyňa [REDACTED], ktorá v tom čase prevádzkovala pohostinstvo [REDACTED] vo svojich výpovediach potvrdila, že toho dňa keď sa stal skutok boli v krčme [REDACTED] s priateľkou a s nimi ďalší chalan - obžalovaný s priateľkou. Ona v tom čase obsluhovala v bare. Tie dve baby si potom presadli ku stolu a chalani ostali sedieť pri bare. Spomína si, že ten druhý chalan ([REDACTED] vylial na bar borovičku, tak išla za jeho priateľkou, nech si ho ukludní. Niekedy v tom čase prišli chalani zo [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] prišli ku baru a objednali si vodku alebo borovičku. Neskôr niekam odišli. Asi o 10 minút niekto dobehol do krčmy a povedal, že [REDACTED] niekto bodol. Keď vybehla von tak videla ako sa [REDACTED] hádal pri smetiakoch s priateľkou. [REDACTED] priateľka sa vrátila a pomáhala [REDACTED] [REDACTED] sa na chvíľu vrátil ku priateľke, stál nad ňou, keď už držala [REDACTED] brucho. Nevie, či tam [REDACTED] niečo hovoril, lebo rozprávalo veľa ľudí. Ako došlo k tomu pichnutiu nevidela, voľakto vykrikoval, že ho pichol ten z [REDACTED]. Svedok [REDACTED] [REDACTED], ktorý v čase skutku obsluhoval v pohostinstve [REDACTED] vypovedal, že vonku bolo vtedy viacej ľudí, strhol sa nejaký konflikt. On hovoril tým ľuďom, aby nerobili bordel a potom išiel dnu. Čo sa následne dialo, ani ako došlo k zraneniu nevidel. Čo sa týka osôb, ktoré boli vtedy v krčme, podľa mena vie, že tam bol [REDACTED]. Tomuto vtedy hovoril, aby išiel dnu, aby tam nerobili somariny. Bolo to ešte predtým ako došlo k tomu zraneniu. Nespomína si presne či vtedy aj išiel dnu, ale zdá sa mu, že áno. Predtým vo vnútri nejaký konflikt nebol, chalani sedeli pri bare. Bol tam aj obžalovaný a [REDACTED], obaja boli s

priateľkami. Na správanie obžalovaného si bližšie nepamätá, možno bol viac hlučný. Od času ako volal na [REDAKOVANÉ] dovtedy ako zranili poškodeného uplynul krátky čas - dve maximálne päť minút. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala, že v čase skutku bola vo vnútri pohostinstva [REDAKOVANÉ]. Von vyšla až potom ako počula krik kamarátok. Videla poškodeného [REDAKOVANÉ] ležať na zemi. Spomína si, že vonku bola ešte [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Myslí, že skôr bola vonku len [REDAKOVANÉ], ostatní boli predtým tiež asi dnu. Toho chalana čo to mal spraviť si nepamätá. Keď bola vonku, myslí, že hovorili, že odtiaľ ušiel.»

Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal aj okolnosťami zadržania obžalovaného ako osoby podozrivej zo spáchania činu, k čomu „boli vypočutí príslušníci Policajného zboru – kpt. [REDAKOVANÉ], ppráp. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a por. [REDAKOVANÉ]. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] a ppráp. [REDAKOVANÉ] vypovedali, že potom ako boli vyzvaní operačným strediskom, že v pohostinstve [REDAKOVANÉ] došlo ku skutku, kde mal byť popichaný nejaký muž, sa dostavili na miesto. Boli tam už príslušníci OO PZ [REDAKOVANÉ]. Poškodený [REDAKOVANÉ] sa na mieste nenachádzal, nakoľko ho odviezla záchranka. Podozrivým zo spáchania činu bola osoba [REDAKOVANÉ], ktorý odtiaľ ušiel. Vyťažovaním prítomných osôb [REDAKOVANÉ] zistili, že podozrivý mal byť s nimi v pohostinstve na oslave s tým, že najskôr boli v dome u [REDAKOVANÉ] vo [REDAKOVANÉ], kde mal v tom čase podozrivý motorové vozidlo zn. Peugeot. Následne preto išli do [REDAKOVANÉ] k uvedenému domu, kde vo dvore našli pohodené botasky patriace podozrivému. Ppráp. [REDAKOVANÉ] prehľadával okolie a podozrivého našiel sedieť pri okraji cesty, pri plote, čo bolo asi o tri domy ďalej. Mal oblečené nohavice, hore nemal oblečené nič a na nohách mal botasky. Bola privolaná hliadka PMJ [REDAKOVANÉ] (por. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) a túto osobu zaistili. Vykonali tiež bezpečnostnú prehliadku podozrivého. Tento nemal pri sebe nožik, ani žiadnu inú vec. Následne bol eskortovaný hliadkou na OO PZ [REDAKOVANÉ]. Miesto činu a okolie bolo prehľadávané aj za použitia detektora kovov, avšak nôž či iný predmet nebol nájdený.

Naproti tomu výpovede svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré v podstate vypovedali, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] a poškodený [REDAKOVANÉ] sa nedostali do vzájomného fyzického kontaktu resp. konfliktu súd považuje za účelové a nevierohodné, v úmysle pomôcť

obžalovanému. Svedkyňa [REDACTED] vypovedala, že okolo 23.30 hod. išla s [REDACTED] na WC a vtedy počula, že vonku za dverami je hluk. Vybehla von a zbadala, že sa tam hromada ľudí medzi sebou bije, mohlo ich byť 6 až 10. [REDACTED] držal jej priateľa [REDACTED] pod pazuchu - držal mu tam zovretú hlavu. [REDACTED] tam vtedy nevidela. Potom ako svojho priateľa odtrhla od [REDACTED] bola stále s ním. Vyčítala mu, že čo to bolo, z čoho tá bitka vznikla. Do ďalšieho konfliktu, bitky sa obžalovaný nezapojil, v ruke nožik určite nemal. Potom začal krik, že [REDACTED] leží na zemi, že niečo mu je. Počula, že niekto kričí, že to bol ten [REDACTED] tak obžalovaný sa asi zľakol a utekal preč. Svedkyňa [REDACTED] rovnako vypovedala, že keď boli s [REDACTED] na WC, počuli že vonku je nejaká hádka. Keď vyšli z WC, videla ako sa [REDACTED] hádal s [REDACTED] [REDACTED] sa rozbehla za svojím priateľom a ona išla za [REDACTED]. [REDACTED] sa bil s [REDACTED] šklbali sa medzi sebou. Vtedy nevidela, že by došlo k fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a [REDACTED]. [REDACTED] sa tam naťahoval s jej priateľom [REDACTED], [REDACTED] do neho strčil. Ona dohovárala [REDACTED] nakoľko ho pozná ešte zo školy. Hovorila mu niečo v tom zmysle, nech to nechá tak, aby sa nebili, že oni idú domov. [REDACTED] sa jej zdal taký nepričetný, nejako nevnímal čo hovorí. Potom sa jej vytrhol a išiel smerom k skupinke, kde bol [REDACTED]. Poblíž tam boli ešte ďalší ľudia. Obžalovaný však už vtedy stál pri ceste, teda do fyzického kontaktu s [REDACTED] neprišiel. Následne obžalovaný začal utekať, nakoľko zrejme keď videl, že [REDACTED] je zranený, že tá partia to nenechá len tak. Výpovede týchto svedkýň sú vo vzájomnom rozpore, najmä pokiaľ ide o skutočnosť koľko ľudí sa malo biť pred pohostinstvom, keď svedkyňa [REDACTED] tvrdila, že sa tam bilo asi 6 až 10 ľudí a svedkyňa [REDACTED] hovorila len o konflikte medzi [REDACTED] a [REDACTED]. Svedok [REDACTED] zasa vypovedal, že keď išli s obžalovaným von na záchod, bola tam nejaká slovná výmena s [REDACTED]. Bol tam aj [REDACTED] títo mali nejaké hlúpe poznámky. Potom keď z WC vyšli, bolo okolo veľa ľudí, bol tam aj [REDACTED]. On nevidel obžalovaného, že by si vyzliekal tričko a vyzýval [REDACTED] na féročku, taktiež nevidel bitku medzi obžalovaným a [REDACTED]. Je pravdou, že sa sám dostal do potýčky s [REDACTED] ktorý ho odzadu sotil, na čo spadol na zem a potom sa s ním ešte naťahoval. Tieto svedecké výpovede sú jednak v rozpore navzájom, taktiež sú však podstatne rozporné s obsahom vyššie uvedených svedeckých výpovedí ako i s výpoveďou samotného obžalovaného. Tento sa k výpovedi poškodeného

██████████ na hlavnom pojednávaní vyjadril tak, že poškodeného stretol vonku, keď išiel z WC s ██████████. Začali sa sácať s poškodeným, potom ho poškodený chytil tak, že mu hlavu držal pod pazuchou. Prišla jeho priateľka, ktorá ho odťahovala, pričom mu roztrhla tričko. K výpovedi ██████████ sa vyjadril, že tento bol po celý čas vonku a napádal ho slovné.“

Vo vzťahu k nožu, ktorý mal spôsobiť zranenia poškodenému, okresný súd v napadnutom rozsudku uvádza:

„Čo sa týka zbrane - noža, s ktorým obžalovaný spôsobil poškodenému zranenia, tento síce nebol nájdený, avšak z vykonaných priamych a nepriamych dôkazov možno ustáliť, že sa jednalo o nôž s dĺžkou čepele okolo 10 cm. Obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že mal pri sebe vreckový nožík, otvárací o dĺžke do 10 cm. Tento nožík ukazoval pri bare ██████████ a ich priateľkám. Už nevie, či si ho dal naspäť do vrecka alebo či tam zostal. Posledné čo si pamätá, že bol položený na bare. Ku svojej výpovedi z prípravného konania na hlavnom pojednávaní doplnil, že nožík mal dĺžku čepele 7 cm. Nožík pri sebe nemal, keď sa strhla tá šarvátka, asi zostal pri bare. Poškodený ██████████ vypovedal, že je pravdou, že vtedy videl nôž – motýlik vo vnútri v krčme, keď bol pri bare. Obžalovaný mal tento nôž položený na pulte, bol zložený. ██████████ vypovedal, že keď poškodeného dávali na zem, prišiel obžalovaný nad neho, ešte sa zasmial a v ruke mal nôž. Rukoväť noža nevidel, lebo ju držal, čepeľ bola strieborná. Dĺžka toho noža bola možno 10-12 centimetrov. Usudzuje, že to mohla byť vyskakovačka, keďže obžalovaný ho naraz vytiahol. ██████████ uviedol, že keď videl obžalovaného stáť pri koši, všimol si, že mal v ruke niečo ligotavé, nejaký lesklý predmet. Čo to bolo nevidel, nakoľko išlo o vzdialenosť nejakých 10 metrov. Svedkyňa ██████████ vypovedala, že obžalovaného uvidela ako stál pri smetných košoch, pričom držal v ruke nožík, motýlik, s týmto sa hral, mohol mať tak 6-7 cm. Nejako bližšie ho nevie popísať. ██████████ uviedol, že si nie je na 100 % istý, či predmet, ktorý mal vtedy obžalovaný v ruke bol nôž. Niečo v ruke držal, stál pod lampou, nevie ten predmet nejako opísať. Svedkyňa ██████████ vypovedala, že nožík obžalovaný vtedy so sebou mal, bolo to ale vo vnútri v bare. Videla, že tento mal aj položený na bare. Nebol vyskakovací, čepeľ sa otvárala rukou z boku. Čepeľ mohla mať dĺžku tak do 10 cm, bol tmavej farby. ██████████ potvrdil, že obžalovaný mu ukazoval nožík v krčme pri bare. Boli

tam vtedy len oni dvaja, priateľky neboli pri nich. Tento bol malý, keď bol zatvorený tak mohol mať do 10 cm. Nožik sa určite otváral z boku, ale či to bola vystreľovačka, teda či tam bol nejaký mechanizmus alebo sa čepeľ musela otvoriť aj druhou rukou si nepamätá. Kde potom nožik dal nevie, veci teda telefón doklady, peňaženku mali obaja vyložené na bare. Je možné, že nožik mal pri tých dokladoch. Svedkovia [REDACTED] a [REDACTED], ktorí v tom čase v pohostinstve pracovali a obsluhovali však jednoznačne vylúčili, že by na bare príp. na inom mieste v pohostinstve zostal nejaký nôž. Z uvedených výpovedí vyplýva, že svedkovia síce nožik popisovali s určitými odlišnosťami, avšak potvrdili, že v tú noc obžalovaný mal pri sebe nôž (čo nespochybňoval ani sám obžalovaný), ktorý nebol s pevnou čepeľou, ale jednalo sa o nôž zatvárací, vyskakovací príp. motýlik. Pokiaľ ide o rozmery (dĺžku a šírku) čepele, túto nie je možné jednoznačne stanoviť podľa zranení poškodeného. Čo sa týka prepichnutia dolnej dutej žily, keďže sa jednalo aj o reznú ranu na bruchu, v danom prípade mohla do brušnej dutiny preniknúť aj časť rúčky noža a teda samotná čepeľ mohla byť aj kratšia ako bola hĺbka, do ktorej zraňujúci predmet prenikol. Znalec z odboru zdravotníctva odhadol dĺžku čepele na 10 až 15 centimetrov. Na základe znaleckých posudkov Kriminelistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, [REDACTED] č. PPZ-KEU-SL-EXP-2013/1751 a č. 2013/2161 súd zistil, že na oblečení poškodeného [REDACTED] (košeľa, tričko, nohavice, opasok) boli zistené viaceré stopy po rezných resp. bodnorezných poškodení, na základe ktorých však nebolo možné bližšie sa vyjadriť k maximálnemu rozmeru pôsobiacej časti nástroja (čepele), ktorým boli tieto vytvorené. Pokiaľ ide o stopy na opasku a nohaviciach bolo zistené, že okrajové vlákna v miestach násilného mechanického poškodenia materiálu sú zakončené pomerne ostro rovno, čo je charakteristické pre bodnorezné poškodenia vytvorené jednobřitým nástrojom s vybrúseným ostrím napr. nožom. Tieto zistenia teda rovnako podporujú závery o použití zbrane - noža.“

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd v napadnutom rozsudku v rámci jeho sumarizujúceho hodnotenia uvádza:

„Vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach podľa presvedčenia súdu bez pochybností preukazujú, že obžalovaný naplnil svojim konaním všetky zákonné znaky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a preto ho súd uznal za

vinného zo skutku podľa obžaloby. V danom prípade súd žalovaný skutok neposudzoval aj ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., nakoľko vzhľadom na okolnosti činu a spôsob jeho spáchania, podľa názoru súdu nedošlo k naplneniu všetkých zákonných znakov prečinu výtržníctva. Pokiaľ ide o priebeh konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, z jednotlivých výpovedí bolo dokázané, že ich bitka, ktorá skončila závažným zranením [REDAKOVANÉ] bola určitým vyvrcholením predchádzajúcich šarvátok a provokácií, na ktorých mali účasť viaceré osoby. Sám poškodený tiež pripustil, že pred bitkou mu hovorili kamaráti, aby sa na to vykašlal. Zo strany obžalovaného však boli stále urážky, nadávky, tento ho vyzýval na férovku, tak ku nemu pristúpil a potom sa začali biť. V predmetnej veci podľa záveru súdu nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že to bol výlučne sám obžalovaný, ktorý ako prvý začal na mieste verejnosti prístupnom narušovať verejný poriadok napádaním iných osôb a vyvolávaním potýčiek. Súd preto v pochybnostiach rozhodol v prospech obžalovaného a vypustil právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.“

Po oboznámení sa s napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd konštatuje, že skutkové i právne závery v nich obsiahnuté sú jasné a zrozumiteľné, sú dostatočne odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne.

Z výpovedí svedkov aj podľa názoru ústavného súdu jasne vyplynulo, že medzi sťažovateľom a poškodeným došlo k potýčke. Z výpovedí svedkov (ako ja samotného sťažovateľa) vyplynulo, že sťažovateľ mal v inkriminovaný večer pri sebe nôž. Prítomnosť noža v daný večer bola teda vierohodne preukázaná. Aj keď väčšina svedkov nevidela priamo, ako sťažovateľ bodol poškodeného, z ich výpovedí je zrejmé, že bodné zranenia poškodeného („mal vonku črevá“) svedkovia zbadali bezprostredne potom, čo došlo k potýčke medzi sťažovateľom a poškodeným. Medzi bodnými zraneniami poškodeného a prítomnosťou sťažovateľa v tesnej blízkosti poškodeného tesne pred vznikom zranení je teda daná jasná a logická príčinná súvislosť. Navyše, niektorí zo svedkov ([REDAKOVANÉ]) videli v rukách sťažovateľa tesne po skončení konfliktu nôž. Sťažovateľ po incidente ušiel do lesa, v ktorom sa polícia neúspešne pokúšala nôž nájsť. Otázka množstva krvi, ktoré

poškodený stratil, je aj podľa názoru ústavného súdu v súlade so závermi krajského súdu uvedenými v napadnutom uznesení pre posúdenie vecí irelevantná.

K námietke sťažovateľa, podľa ktorej nebolo možné skutok kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona, keďže nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, ústavný súd uvádza, že pokiaľ páchateľ bodá obeť nožom do brucha, musí prinajmenšom vedieť, a teda byť uzrozumený s tým, že takýmto konaním môže spôsobiť obeti ťažkú ujmu na zdraví (nepriamy úmysel).

Napokon sťažovateľ namieta výšku uloženého trestu, keďže „*vzhľadom na jeho povahu, predošlý spôsob života, okolnosti skutku i bezúhonnosť*“ považuje trest za neprimeraný. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 155 ods. 1 a § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona kto inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Okresný súd v odsudzujúcom rozsudku k uloženému trestu uviedol, že „*Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Tr. zák., v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú represívna, výchovná ako aj preventívna funkcia, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy; u spolupáchatel'ov prihliadne aj na to, akou mierou konanie každého z nich*

prispelo k spáchaniu trestného činu. Pokiaľ ide o osobu páchatel'a súd mal preukázané, že obž. [REDAKOVANÉ] má podľa aktuálneho odpisu z registra trestov doposiaľ 2 záznamy, pričom sa jednalo o odsúdenia Okresným súdom Trnava - trestný rozkaz sp. zn. 30 T/152/2007 zo dňa 10. 2. 2009, právoplatný 19. 2. 2009 a rozsudok sp. zn. 1 T/11/2009 zo dňa 16. 4. 2009, právoplatný 16. 4. 2009, a to pre prečin výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zák. a trestný čin opilstva podľa § 363 ods. 1 Tr. zák. V oboch prípadoch mu boli uložené podmienené tresty odňatia slobody, pričom sa v skúšobnej dobe osvedčil a musí sa na neho hľadiť ako keby nebol odsúdený. Pri rozhodovaní o ukladaní trestu súd nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť v zmysle ust. § 36, § 37 Tr. zák. Po vyhodnotení osoby páchatel'a, s prihliadnutím na okolnosti prípadu, spôsob konania a následok činu súd uložil obž. [REDAKOVANÉ] trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, ktorý považoval za primeraný a dostatočný z hľadiska naplnenia účelu trestu. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.“

Krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so závermi okresného súdu týkajúcimi sa ukladania trestu. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľovi bol trest uložený pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nemožno mať k tomuto záveru všeobecných súdov z ústavného hľadiska žiadne výhrady.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd zastáva názor, že krajský súd ako odvolací súd sa v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými kľúčovými odvolacími námietkami sťažovateľa, a preto neexistuje dôvod na to, aby ústavný súd do týchto záverov krajského súdu zasahoval. Na tomto základe ústavný súd časť sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2016